

[Gllstrup]

vrøvl på de to punkter, har han med andre ord givet den mand, der har siddet og skrevet det i skattevæsenet, medhold på alle de punkter, der er de afgørende. Det er det rene og skære bondefangeri, hvad enten det foregår inde på stenbroen eller ude i bondelandet, at man kører med disse skriftlige sagsfremstillinger. Så det giver ingen garanti.

Jamen vi får virkelig det kommunenære ved ansættelsen, siges det. Jamen denne lov skal ikke virke for fortiden, men for fremtiden, og det, der bliver karakteristisk for fremtiden, er, at der kommer flere og flere internationale forbindelser. Der vil være flere og flere mennesker ude i de små kommuner, som i virkeligheden har gevaldige internationale forbindelser, og som derefter har slået sig ned på et eller andet husmandssted eller lignende eller i hvert fald har deres folkeregisteradresse dér. Skal man altså ude i Bøvelse Kommune sidde og ligne ham, der har sine »futopper« på Børsen i Paris eller Tokyo, eller hvor han nu har det, og alle disse internationale forbindelser? Dertil kan man selvfølgelig sige: Så må vi uddanne de fornødne ressourcer, indtil alle 275 kommuner har eksperter i alle de mange internationale valutaarbitragesituationer, eller hvad der nu indgår i selvangivelserne. Men det er altså en irrationel måde at handle med landets dygtigheder på. De skulle meget gerne lave nogle arbejdspladser, der skaffer valuta, og det gør man ikke på kommunale ligningskommissioner.

Med hensyn til selve det hovedtema, vi diskuterer, læste vi andre i hvert tilfælde afbureaukratiseringsplanen af 16. december 1988 sådan, at det var ca. 6.000 årsværk, der skulle forsvinde. Nu blev det i ministerens forskellige tilbagetog via Berlingske Tidende, og hvor han ellers har slået sin retræte an, sagt, at det er 5.000 ansatte, og at det sker over 4 år, hvor de 6.000 årsværk var over 3 år. Jamen ansatte er deltidsansatte og meget andet. Men så siger ministeren hoverende: Og det er specificeret i kommuneaftalen. Ja, vi andre er også kommet frem til pkt. d i kommuneaftalen og har læst specifikationen. Men alt peger da i retning af, at der bliver flere ansatte, fordi der stort set sker det, at man skal spare i kommunerne i tillid til, at Folketinget vil lave en enkel skattelovgivning, og det har vi i hvert tilfælde mange års erfaring for at Folketinget ikke gør. Så smider man nogle opgaver over til staten og siger, at så skal staten

spare så mange flere ansatte. Det er faktisk det, der er hovedpunkterne i det. Kommuneaftalen går ud på, at der skal være flere ansatte, og man har overhovedet ikke snor i det nogen steder fra, for det er disse 275 forskellige kommuner, Albertslund og Hørsholm osv., der selv må bestemme, hvor mange de vil have ansat. Derfor holder tingene ikke.

Derimod har ministeren på et enkelt punkt lidt mere ret end fru Pia Gjellerup, og det er, når ministeren fremhæver det ulykkelige i, at man, hvis man fulgte Socialdemokraterne, skulle have Landsskatteretten til at sidde og afgøre processuelle spørgsmål, altså om det er spørgsmål af principiel karakter. Og så skulle man endda kunne gå til domstolene og føre en sag over 7-8 år om, hvorvidt ditten eller datten har principiel karakter, hvorefter det skulle kunne komme tilbage igen.

Jamen det, der er det vigtige i skattesager, er at komme frem til et resultat, sådan at man får at vide, at mandens indkomst nedsættes fra 160.217 kr. til 123.842 kr., og ikke alverdens fine procedureting frem og tilbage. Derfor er fru Pia Gjellerups forslag om, at man skal til at føre procedure specielt om, hvorvidt sagen er principiel eller ikke, en særdeles ulykkelig måde at gøre det på.

Men skatteministeren har selv en meget stor bjælke af den synd i sine øjne, som han bebrejder fru Pia Gjellerups lille splint, og det er med hensyn til det særdeles praktisk, når man med udgangspunkt i skatteministerens forgængers eneste velgerning for det danske skattesystem, nemlig det som skatteministeren nu kalder »det alternative klagesystem«, skal til at finde frem til, hvordan der skal være genoptagelser. Dér begår man i skatteministerens forslag præcis den samme fejl, som fru Pia Gjellerup begår, nemlig at man siger: Så skal vi til at sidde og procedere, ikke om, hvorvidt ansættelsen er forkert eller rigtig, men om, hvorvidt ansættelsen overhovedet kan prøves, fordi der altså er hele problemstillingen om, hvorvidt det nu er noget nyt eller ikke noget nyt, hvor man skal grave de tre år gamle akter frem og sige: Hvad lå der nu deri, og er det tilstrækkelig nyt? Hvorefter man efter skatteministerens forslag kan klage til Landsskatteretten vedrørende det. Det er langt lettere ved dette alternative system, når nogle kværlanter 17 gange kommer og siger: Jeg kan ikke forstå, at jeg absolut skulle beskaf-